

БЪЛАТА АЛАША

Работата на кладенеца се повтаряше, бѣше една и сѣща: макарата скриптѣше остро, високо, каточе се оплакваше; изъ кладенеца, черно като змия, изплетено отъ кожени ремѣци, намазано съ катранъ да не сѣхне, излизаше нагоре вжжето и се навиваше на келевото, въ което пѣкъ бѣше впрегната алашата — единъ бѣлъ едъръ конь. Коньтъ обикаля въ кръгъ, а следъ него върви и го кара Митко, сестреникътъ на Василя. Босъ, съ подигнати крачоли и напрашени нозе, мургавъ и лишаавъ, съ живи черни очи, той е щастливъ, че върши важна работа и върви въ самитѣ стѣпки на коня.

Петъ-шестъ пѣти трѣбва да се обиколи, докато излѣзе пълниятъ, надутъ и лѣснатъ толумъ. Докато чичо Митушъ го излѣе въ улцитѣ и пусне пакъ вжжето, коньтъ и Митко чакатъ малко настрана. Следъ туй започва пакъ сѣщото: коньтъ обикаля, макарата скрипти плачливо, Митко върви въ стѣпкитѣ на коня.

Понѣкога коньтъ се поотпуска и едвамъ-едвамъ пристѣпя. Тогазъ чичо Митушъ, който седи отгоре на каменната софра, извиква: